

foreslaaet udvidet til Island, hvor Odelsretten ogsaa gjælder. Justitsministeren har saaledes udtalt, at den almindelige Regel i Forordningen af 21de Mai 1845 § 2, som det nu er Spørgsmaal om at udvide til Færøerne, maatte komme til Anvendelse med Hensyn til Odelsjorderne, og at der ikke kunde gjøres nogen særlig Indskrænkning med Hensyn til den Deel af Jorden, som arvedes paa Grund af denne nye Lovbestemmelse, ligesom han ogsaa har udtalt, at den samme Regel maatte gjælde, naar der arvedes udenfor den nedstigende Linie. Uagtet Ministeren saaledes ikke kunde dele den af Lagthinget udtalte Tvivl, stillede han dog ifjor Forordningens Udvidelse til Færøerne i Bero, og forelagde Lagthinget iaar igjen et Udkast desangaaende, i hvis Motiviver han fremhævede de Grunde, der talte for, at der ikke kunde opstaae nogen Strid mellem den nye Arveorden og den paa Færøerne gjældende Arvelov. Jeg har imidlertid, da der ifjor hos Lagthinget opstod Tvivl i den Retning, henvendt mig til en ved Universitetet i Christiania ansat juridisk Professor for at spørge, hvad hans Mening var i denne Henseende; jeg troede nemlig, at en norsk Professor var bedre indviet i den gamle Odelsret, der endnu gjælder i Norge, end man i Almindelighed er her i Danmark. Han har imidlertid udtalt en fra den ærede Justitsministers afvigende Mening. Han mener nemlig, at, naar der saaledes, som jeg har opgivet ham, arvedes 6 Gylde Jord, og Forældrene bestemte, at Broderen skulde have de 3 Gylde og Søsteren de 3, da var dette en Undtagelse, og han mener altsaa, at den ikke kunde have anden Virkning end, at, naar f. Ex. Faderen havde disponeret over 1 Gylde Jord til Fordeel for en Kirke, og at Sønnen saaledes maatte kunne gøre sin Odelsret gjældende med Hensyn til denne Gylde Jord, og paa denne Maade forvandle Gaven af 1 Gylde Jord til en Gave af dens Pengeværdi. Det Samme har den nævnte Professor antaget med Hensyn til Arv udenfor den nedstigende Linie. Han siger nemlig: i det Tilfælde man arver en Færbroder — og da faaer jo Søsteren efter Forordningens § 4 lige Arv med Broderen — da udledes Odelsretten fra Bestefaderen og, da, Bro-

dersønnen, hvis Færbroderen havde solgt Odelsjorden, vilde have været løsningsberettiget til de $\frac{2}{3}$, kan han kræve den samme Lov sig udlagt under Skifte med sin Søster, der da paa anden Maade maa have Erstatning for $\frac{1}{3}$ af Jordens Værdi. Det er i den Anledning, jeg vil henvende det Spørgsmaal til den ærede Minister, om han anseer den af ham i Motiviverne til det Lagthinget forelagte Udkast udtalte Mening for aldeles utvivlsom, eller om han muligen mener, at der ogsaa kunde være Noget, der taler til Fordeel for den Mening, der er anført af bemeldte Professor i Christiania. Hvis Forholdet nemlig var tvivlsomt, troer jeg rigtignok, at det var meest forstigt, at tilføie en udtryffeligt Bestemmelse derom, hvorefter enten, som den ærede Justitsminister mener, det, som Søsteren havde faaet mere ved en Dispositionsret af Forældrene, ikke skulde kunne indløses af Broderens Afkom, eller ogsaa at det skulde kunne indløses.

Justitsministeren: Jeg troer ikke, at det vilde være hensigtsmæssigt, om jeg vilde gaae ind paa en Discussion om Odelsretten, saaledes som den gjælder paa Færøerne. Jeg kan heller ikke udtale nogen bestemt Mening om, at den Ansættelse, som jeg har ladet indføre i Motiviverne til det Lagthinget forelagte Udkast, skulde være aldeles utvivlsom; det kan gjerne være, at der kan opstaae nogen Tvivl i saa Henseende; men jeg troer, at man i ethvert Tilfælde kan vedtage denne Lov uden Hensyn til, hvilken Mening man har om Odelsretten. Odelsretten og den almindelige Arveret kan bestaae ved Siden af hinanden; Odelsretten medfører visse Bæand med Hensyn til Familjens Indløsningsret, og den vedbliver at gjælde uden Hensyn til, hvilke Arvebestemmelser man har. Dersom den ene af de Meninger, den ærede Rigsdagemand har nævnt, maatte være rigtig, saa har Familien ingen Indløsningsret; dersom den modsatte Mening maatte være den rette, saa har Familien derimod en saadan, men det er Noget, hvis Afgjørelse maa overlades til Domstolene, og det forekommer mig urigtigt, om man vilde tilføie en særlig Bestemmelse desangaaende i denne Lov og saaledes, idet man giver en Lov om den almindelige Arvegang, incidenter afgjøre